

Никой не се събуди отъ работата на снѣжинкитѣ, и коледната нощъ се измина тихо. А сутринята бѣ обща радостъ. Храститѣ не смѣха да мръднатъ, отъ страхъ да не загубятъ чуднитѣ си украшения. Полянката се чувствуваше много щастлива подъ топлото одеяло, подъ което вече не ще може да се промъкне сърдития дѣдо Мразъ, а старата беседка се толкова стопли подъ дебелия покривка, че се събуди най-последна.

Но най-радостни бѣха коловетѣ на оградата.

— „Ние никога нѣма да махнемъ шапкитѣ си,“ — казваха тѣ.

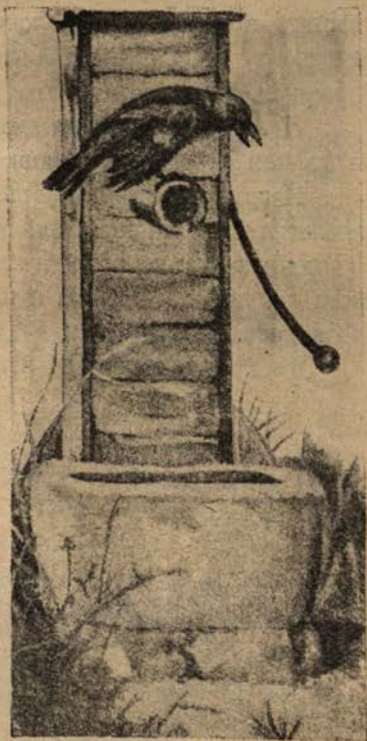
Но утрениятъ вѣтрецъ, като мина край тѣхъ, имъ пошепна при-смѣхулно:

— „Почакайте слънцето, — то ще смъкне шапкитѣ отъ ушитѣ ви.“

Шегаджията вѣтрецъ духна изъ храститѣ и малко бѣло снѣжно облаче се изсипа на земята.

Ето дойде другъ гостъ — враната, облѣчена въ празнична черна премѣна. Тя кацна на старата помпа.

— „Какъвъ е този нощенъ калпакъ на васъ? —

„Махай се отъ тука, халоснице!..“